

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Trithemij, Spanheimensis, Et Postea Divi Jacobi
apud Herbipolim Abbatis, Viri suo aevo doctissimi. Tomus
... Annalivm Hirsavgiensivm**

Opus nunquam hactenus editum, & ab Eruditis semper desideratum.
Complectens Historiam Franciae Et Germaniae, Gesta Imperatorum,
Regum ...

Trithemius, Johannes

S. Galli, 1690

Epistola Joannis Trithemii Abbatis D. Jacobi prope Herbipolim civitatem
Francorum Orientalium, quondam verò Spanheimensem, ad Joannem
insignis Monasterij Hirsaugiensis Abbatem, super editione ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38550

XXII.
e XIV.
XXVI.
dictio.

XVIII.
Abbatis
r annos
it annis
X. pr.
nem re.
XIV. Et
nis XIV.
MCXX.
prafuit
prafuit
prafuit
Domini
prafuit
/I. pra.
it annis
CXVI.
Domini
CCXLV.
is nostri
titutio.
n atque
nt Hir.
nnem
mus.

...) o (...

**EPISTOLA
JOANNIS
TRITHEMII
ABBATIS**

D. Jacobi prope Heripolim civitatem Fran-
corum Orientalium, quondam vero Spanheimensem,
ad Joannem insignis Monasterij Hirsaugiensis Ab-
batem, super editione subjecti operis Chroni-
corum Hirsaugensium Patrum.

REverendo in Christo Patri Domino Ioanni dignissimo Abbatii insignis Monasterii SS. Apostolorum Petri, & Pauli Hirsaugiensis, Ordinis D. Patris Benedicti, Spirensis Diocesis, Joannes Trithemius inutilis Abbas apud S. Iacobum in suburbano Civitatis Poapolitanæ, quam Würzburg vulgariter appellant, eiusdem Ordinis, sa-
ludem, & Fraternam in Domino Charitatem. Sedecim anno-
rum tempus, n̄ fallor, effluxit, quo primum famosi, atq; insignis
Monasterij Hirsaugiensis, cui divinâ ordinatione Prelatus, & Mo-
derator dignissimus es constitutus, inchoavi historiam, quam vanis,
caducisque mundi curis, & sollicitudinibus quasi continuè nimium
occupatus, haetenus ad finem perducere non potui. Spanheimensis
etenim plena laboribus Abbatia, in qua per annos fermè quatuor atq;
viginti in multa sollicitudine præfui, tantis me laboribus rei familia-
ris, mundique curis absque intermissione oppressit, ut mihi raro, ac so-

A

lum

lūm per intervalla nocturnis, quas ipse mihi de somno plerumq; suffurabar, horis codicem liceret contingere. Addo & illud, quod omnibus & manifestum, quasi mihi non sufficeret unius pauperrimi cura Monasterij, per continuos viginti annos in causis, & negotijs Ordinis nostri publicis, atq; communibus, visitando per quaē Monasteria in multis Germaniae Diocesibus, mandato Patrum meorum multiplicitate occupatus fui. Legationes pro defensione Ordinis ad Principes varias peregi, ac vicinorum simul, & longè distantium causas, ut proprias sapius invocatus, aut iussus ad pacis concordiam revocabi. Vnde non parū detrimenti rerum mearum tandem consecutus sum: quippe qui utilitatibus aliorum necessariō intentus, propria intermittere studia, Fratrumq; commoda meorum cogebat. Hinc factum est, ut inchoatum Historia Hirsaugiensis opus per tot annos consummare minimē potuerim; quamvis id me citius editurum in lucem speraverim, sapiusq; promiserim urgentibus. At nunc posteaquam Christo IESV miserante, labyrinthum inexplicabilem Spanheimensis Abbatiae meis & studijs, & institutis animi semper adversum simul, atq; contrarium, occasione data per cynonotos evasi, Monasterium S. Iacobi memoratum, pietate ac munificentia Reverendissimi Principis Domini Laurentij de Bibra Herbipolensis Episcopi, ac Ducis Francorum, simul & Fratrum electione regulari asecutus, in quo sicut mundi rebus vivo tenuis & pauper, ita remotus sum à curis seculi vanis, & liberior ad philosophandum. Nam inter curas mundi, & ardens studiū scripturarū vera, & continua non potest manere concordia, sed alterum ex altero corrumpitur; dum aut litterarum continuata intentio familiaris rei profectum neglit: aut sollicitudo rerum temporalium nimiā lectione desiderium extinguit. Rarus est enim nostris temporibus inter Prelatos Monasticos, qui ut Aioth ambidexter, & curis rerum domesticarum debitum, & conveniens litteris impedit studium, & interni profectus animi nullum propterea sentiat detrimentum. Frequenter siquidem alterum necessiariorum minus perfecte prosequimur: dum circa curam alterius diligenter occupamur. Ego autē qui studium scripturarum cunctis mundi rebus & curis semper præposui, data mihi occasionem dimittendi Abbatia Spanheimensem caducis sollicitudinibus plenā libenter acceptavi: Vivo enim nanc Laus Deo mente tranquillus, & nimijs mundi curis liber & vacuus: atq; ad institutum animi perficiendum magis dispositus. Vnde ne tuis precibus me crederes ex proposito reluctari, opus historiarum Hirsaugiensis diuinus intermissum, locum asecutus tranquillum, & competens

Chronicorum
Hirsaugiensis
postulata
compilatio.

petens otium ad manus resumpsi tandem aliquando perficiendum: quod
et amoris mei perpetuum erga Fratres tuos Hirsaugienes erit testi-
monium, et, quantae apud mesis auctoritatis Tu Princeps Monacho-
rum, et Pater præstantissime Ioannes, evidens documentum. Enim
verò nisi et obsequijs tuis essem voluntarius, promptaque benevolentia
deditissimus, et Fratrum tuorum Hirsaugiensium omnium amator
sincerus, nemo mihi unquam persuadere potuisse, ut opus tam arduum,
ac laboriosum meo studio perficiendum in manus desumpsisem meas,
quod et animum et calatum sacratoribus maluisse occupasse in-
stitutis, et mentis propriæ culturam exercere potius, quam temporis
transacti mortalium gesta litteris commendare pro voluptate Postero-
rum. Sed nimirum dilectione Hirsaugiensium devictus labore hunc
magnum libens subivi, Chronicon vestri Cœnobij, ut cernitis, consum-
mavi, memoria omnium vestrum immortalem reddidi, et quicquid
ornare vos maximè potuit, multo sudore in unum comportavi: Vos
ego, quā possum humilitate, precor, hanc mihi vicem laboris mei re-
pendite, et DEV M pro anima mea, cum de corpore tandem egressa
fuerit, studiosius orate. Verū quia tempus à prima fundatione Hir-
saugiana, longū paulò minus septingentorū annorum, plura me-
moratu digna mihi scribenda obtulit, visum mihi fuit, opus totum in
duo volumina, sive partes dividere, ne aut pondus unius codicis in
immensū evaderet, aut brevitatis necessaria consideratio gestorum
seriem detruncaret. Primā igitur partem ab introitu Monachorū de
cœnobia Fuldenſi, ad S. Aureliū anno Christianorū octingentesimo trice-
simo octavo incepimus, quam per annos septem et viginti, supra qua-
dringentesimū continuantes, Abbatum ordinatas successiones per se-
riem temporis, usq; ad vicesimū quintū, nomine Volpoldum, inclusi-
vè perduximus. Porro multa per digressū facta Germanorū memo-
ratu digna ubiq; inserui, exterisq; nationes, ut ipsæ fecerē nostris,
quantū licuit, silentio transvi. Vale. Ex meo cœnobia scripsi quintā
die mensis februario. Anno Christianorum M. D. XI.

Cur historia-
rum opus di-
viserit in duo
volumina

Scripti anno
M. D. XI.

A 2

In